

til her inde at forlange Tid til vore Overvejelser og til at faa Sagen oplyst til Punkt og Prikke, inden vi skulle fælde vor Dom. Derfor siger jeg, at det er noget rask, at man kommer her til 3dje Behandling og hyder os uden videre et saadant Forslag. Jeg kan ikke se, at der er nogen virkelig Begrundelse for dette Forslag. Jeg kan ikke se andet, end at det er en ny Vej, som Højstolerne ville ind paa, og jeg har derfor ikke kunnet tiltræde dette Forslag.

Den ærede Ordfører siger om et andet Punkt, at vi som stemme mod Bevillingen til Præsterne, i Virkeligheden stemme mod Bevillingen til Lærerne. Det kan ikke nytte, hvad vi sige, thi det er afgjort. Ja, Sagen er dog ikke afgjort, fordi den ærede Ordfører siger: „Det er afgjort, nu have vi koblet dem sammen, og saa kan det ikke hjælpe noget, at det ærede Medlem siger, at det ikke er Tilfældet, saa er det afgjort, at den der stemmer imod det ene, ogsaa stemmer imod det andet.“ Det kunde den ærede Ordfører sige, hvis Sagen forelaa her til eneste Behandling, og hvis Landstinget havde sagt: De to Bevillinger hænge sammen. Hvis det forelaa her efter Fællesudvalgets Indstilling, og vi saa alligevel sagde: Vi gaa kun ind paa det ene, saa kunde den ærede Ordfører have Ret til at sige det. Men paa det nuværende Standpunkt, da vi endnu ikke officielt kende Landstingets Stilling til Sagen, har den ærede Ordfører aldeles ingen Ret til at sige det. Naar den ærede Ordfører paa det nuværende Standpunkt kommer med den Paastand, siger jeg, det er en ren og bar Paastand, han fremsætter. Den ærede Ordfører tror maasse, det kan være gavnligt at fremsætte den. Nu vel, saa faar han da gøre det, men nogen Ret til at sætte den frem har han aldeles ikke. Naar vi stemme for Bevillingen til Lærerne, gøre vi det ud af den Overbevisning, at Lærerne vel have fortjent en saadan Bevilling, at der er Trang til den, og at det er rimeligt, at Staten giver den, og den Overbevisning have vi lige saa fuldt som den ærede Ordfører og hvem som helst anden der stemmer for den. Vi vilde lige saa gerne være gaaede til 200,000 Kr. som den ærede Ordfører. Men naar den ærede Ordfører siger, at denne Bevilling hænger uadskillelig sammen med Bevillingen til Præsterne, saa har han ingen Ret til at fremsætte denne Paastand, navnlig ikke paa det nuværende Tidspunkt, hvor Landstingets Mening slet ikke ligger klart for. En anden Sag var, hvis vi stod over for en Eneste-Behandling, maatte en Afgørelse efter Fællesudvalg. Da

kunde noget saadant siges, men ikke paa et Tidspunkt som dette.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Vardenfleth): Jeg er gjort opmærksom paa, at jeg for glemte at nævne et enkelt Ændringsforslag, med Hensyn til hvilket Afstemningens Resultat er lige saa givet som med Hensyn til de andre. Det er Nr. 94, det Forslag, jeg havde stillet med Hensyn til Affattelsen af Kontoen for Uddannelse af Lærere og Læreriuder ved Vinterstolen i Ringkøbing Amt. Det tages altsaa herved tilbage.

Formanden (Clausen): Ændringsforslaget Nr. 94 er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det? (Ophold.) Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Ordføreren (S. Holm): Ja, det er ikke, fordi jeg nærer den Illusion, at jeg i en Diskussion med det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) skulde kunne faa det sidste Ord, at jeg tager Ordet nu. Jeg har ikke i Sinde at tage det tiere, saa det ærede Medlem kan alligevel faa det sidste Ord i Aften. Jeg tager blot Ordet for at gøre opmærksom paa, hvorledes Situationen vilde komme til at foreligge, hvis vi nu vedtog Tilsluddet til Lærerne, men nægtede de 10,000 Kr. til Forgøelse af Tilsluddet til de svagt lønnede Præstefald. Saa vilde Stillingen i Landstinget blive den, at Ministeren erklærede: Min Betingelse er forfattet i Folketinget, og jeg foreslaar derfor, at Forslaget om Lærerne gaar ud. Saa tror det ærede Medlem fra Ringkøbing, eller rettere saa lader han, som han tror, at Landstinget vil stemme Forslaget ind mod Ministerens Vilje. Det er der næppe ret mange andre end det ærede Medlem, der kan bilde sig ind. I alt Fald er jeg overbevist om, at Lærerne omkring i Landet, hvor mange Formalkister der end maatte være iblandt dem, dog ikke i den Grad ville være hildede i Formalisme, at de ikke skulde kunne gennemskue denne Sag. Det er dog saa let at overse, at de ærede Medlemmer, der nu ville forfaste Betingelsen for dette Forslag, hvis de saa Flertal, forfaste selve Forslaget om Lønningstillæg til Lærerne. Vi behøve slet ikke at diskutere det mere, alle de Formaliteter, det ærede Medlem omtalte, ville Lærerne ikke stænke en Tanke. De ville se paa det, at det ærede Medlem ved at nægte Betingelsen i Virkeligheden hindrer dem i at faa Lønningstillæget. Men de ville ganske vist kun faa det klart at se under Forudsætning af, at